THE CRITICAL RECEPTION OF MIRCEA IVĂNESCU IN 2004

Diana DAN
"Petru Maior" University of Târgu-Mureș

Abstract: In the Romanian literature, framing Mircea Ivănescu's poetry in a stream of literature cannot be done accurately. Mircea Ivănescu is a complex poet, which offers a new formula of writing poetry: the games of poetry. Therefore we looked over 2004 to see how is seen his poetry trought critical eyes and to find out what is his place in the course of literature.

Keywords: inner reality, reality, intertextualism, common tone, originality.

Mircea Ivănescu rămâne în rândul celor mai reprezentativi poeți ai perioadei comuniste, chiar dacă acest tablou reprezenta altceva în trecut față de imaginea reevaluată din post-comunism.

În anul 2004 apare, la Editura Ecelessia din Nicula, cartea *Interviu transfinit*. Mircea Ivănescu răspunde la 286 de întrebări ale lui Vasile Avram. Apariţia acestei cărţi este marcată de recenzia lui Mihai Iovănel, apărută în revista *Adevărul Literar şi Artistic* cu titlul *Memorie, literatură şi co.*

Lui Mihai Iovănel i se pare o carte „de două ori excepţională", mai ales că îi era cunoscut dezinteresul poetului pentru confesiuni şi explicitări literare sau biografice: „Volumul este prin urmare de două ori excepțional, prin caracterul său de excepție de la o conduită așa-zicând «clasată» a poetului și prin calitatea cu totul remarcabilă a paginilor pe care spiritul lui Mircea Ivănescu le însuflețește"[1].

Ceea ce este inedit la acest volum este faptul că a fost publicat în săptămânalul *Opinia Publică din Sibiu,* în perioada dintre mai 1994 – şi octombrie 1995, cu unele întreruperi. Acest volum, sub forma unui „interviu foileton", are o „structură liberă, nesubordonată unui chestionar rigid", având forma unui proiect care aduce evenimentele din trecut în prezent. Desfășurarea proiectului s-a derulat între anii 1986-1987.

Mihai Iovănel apreciază atitudinea lui Vasile Avram atât pentru că lasă prea puține „pete albe" în discursul poetului, punând întrebările potrivite la timpul potrivit, cât şi prin menţinerea unui echilibru între gravitate şi neseriozitatea jocului: „Vasile Avram are meritul de a nu lăsa, de a încerca cel puțin să nu lase prea multe ambiguități sau pete albe în discursul interlocutorului său, predispus prin natura sa la așa ceva. Un alt merit al său e acela de a păstra o cale de mijloc între gravitate și frivolitatea ludică"[2]. Ceea ce i-a displăcut lui Mihai Iovănel e stilul uneori prea preţios, cu „ stridenţele filozofarde" şi stilistice, al lui Vasile Avram.

Despre Mircea Ivănescu precizează că umbra poetului ce se întrevede construită în acest volum nu diferă mult de ceea ce a proiectat Mircea Ivănescu în versurile sale, mai ales că „sensul propozițiilor se formează dintr-o sintaxă chinuită parcă de o continuă indecizie, desfăcută în zeci de paranteze, apoziții, referințe obscure, suspendări ale firului principal pentru a trage țele unui plot secundar sau periferic".

[1] Mihai Iovănel, *Memorie, literatură şi co*, în „Adevărul Literar şi Artistic", 2004, nr. 727, p.14
[2] Ibidem, p. 14

BDD-A21912 © 2014 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:02:12 UTC)

Interviu transfinit reprezintă „un admirabil exerciţiu de poetică a memoriei” prin „reţeta de amânări” şi neîncrederea în eul propriu, care „vorbeşte despre amintiri în termeni care sunt ai literaturii”. Acest volum poate fi luat „drept o anexă la scrierile autorului”, unde diferenţa dintre ceea ce este şi ceea ce e fictiv devine nesemnificativă. Poetul amintește de tatăl său care l-a învăţat engleza, de traducerile făcute, de cârciumele din București.

Recenzia lui Mihai Iovănel punctează apariţia *Interviului transfinit,* un interviu realizat de Vasile Avram, antropolog, poet şi prozator, împreună cu Mircea Ivănescu.

Cei doi protagonişti propun pentru discuţie subiecte integrate în preocupările lor, aducând în prim-plan, pe lângă prezentarea unor aspecte cheie din biografie, şi o suită de răspunsuri la frământările curente. Aceste aspecte îi pot servi cititorului spre a-şi completa piesa de puzzle care-i lipseşte din imaginea poetului.

O recenzie ce punctează aspecte despre evenimentele din trecut aduse în prezent, despre umbra poetului din versurile sale, despre exerciţiul de poetică a memoriei, despre diferenţa dintre real şi fictiv. Toate acestea îşi doresc a capta atenţia cititorului înspre lecturarea acestui *Interviu transfinit.*

Tot în anul 2004 apare recenzia lui Claudiu Turcuş cu referire la monografia *Mircea Ivănescu,* realizată de Al. Cistelecan în 2003 şi publicată la editura Aula. Acesta abordează o privire cu focalizare dublă. Aduce în discuţie ca prim aspect abordarea fenomenului mirceaivănescian, din perspectiva lui Al. Cistelecan, căruia nu i se pot găsi „noduri în papură” în această monografie, iar, în al doilea rând, abordează trei imagini care, din perspectiva sa, ar dezvălui ceva din secretul lui Mircea Ivănescu.

Despre modul în care Al. Cistelecan abordează fenomenul mirceaivănescian, Claudiu Turcuş nu are de făcut nici o observaţie, ci din contră aduce numai laude criticului. El vorbeşte despre imaginea unei interpretări obiective făcută de un critic care îşi asumă interpretarea textelor şi care aduce demersul critic la zi, în actualitatea zilelor noaste: „Și-i foarte adevărat că nu prea multe noduri în papură sunt de găsit în această monografie. Al. Cistelecan se menține la distanță de text, evită cu eleganță bătaia de ape în piua introducerilor, scrise pentru literați. Dar cel mai important e că aduce la zi demersul critic”[3].

Claudiu Turcuş abordează fenomenul mirceaivănescian din perspectiva monografiei evidenţiind printre altele aspectul destinului lui Mircea Ivănescu, aflat la hotarele marginalităţii, și vorbind despre „băgăreţul «eu» ivănescian”, ce oferă farmec discret poemelor sale, despre locul ocupat în clasificările critice realizate cu referire la opera mirceaivănesciană, despre situarea poetului între modernism şi postmodernism.

Despre monografia *Mircea Ivănescu* realizată de Al. Cistelecan vorbeşte şi Cătălin Sturza în articolul său *Adulaţie în cerc restrâns*, publicat în *România literară*. Cătălin Sturza evidenţiază importanţa acestei monografii, fără a se raporta doar la aspectele cheie aduse prin interpretarea propusă, ci şi la importanta sursă bibliografică oferită. Consideră acest aspect unul important, pentru că datorită lipsei lui Mircea Ivănescu din lista scriitorilor canonici, acesta nu a beneficiat de un volum realizat de „Biblioteca Critică”, sub forma „Mircea Ivănescu interpretat de ...”, astfel nu se pune în discuţie posibilitatea de a avea acces „simplu și elegant ca printr-un «search» pe Google, la toată lista cu referinţe critice existente”[4].

Această muncă de cercetare presupune un efort de cel puţin 6 luni, unde cartea lui Al Cistelecan oferă un real ajutor: „Un nucleu rămâne, peste ani, şi intră în imensa stivă a «memoriei critice», pe o poziţie de top: studiul coordonatorului colecţiei «Canon», Alexandru Cistelecan, despre un poet, cum spune povestea, «nici călare nici pe jos, nici îmbrăcat, nici dezbrăcat»”[5].

[3] Claudiu Turcuş, *Al. Cistelecan. Mircea Ivănescu –monografie*, în „Echinox”, 2004, nr. 3-6, p. 39
[4] Cătălin Sturza, *Adulaţie în cerc restrâns,* în „România literară”, 2004, nr. 26, p. 7
[5] Ibidem, p. 7

BDD-A21912 © 2014 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:02:12 UTC)

Despre rolul pe care îl ocupă Mircea Ivănescu în literatura română, Cătălin Sturza aduce în discuţie opinia „celui mai valoros (poate) critic ardelean contemporan de poezie" care consideră că locul poetului este redat cel mai sugestiv de formula modern – antimodernist -postmodern.

Comparaţia dinspre Mircea Ivănescu şi Nichita Stănescu, dintre cele două „figuri mitice", se desfăşoară „pe viaţă şi pe moarte" „Două «figuri mitice» (şi «principii castratoare»!), care au în spate două modalităţi de raportare la poezie, lumea literară, generaţia biologică, succes comercial, tipare şi prozodii, ontologie şi metafizică se duelează, pe viaţă şi pe moarte, după un maniheism amuzant".

Acest aspect este abordat şi de Radu Vancu care consideră că există diferenţe între formulele poetice abordate de cei doi poeţi. Astfel, dacă pentru Nichita Stănescu schema de construcţie porneşte de la „eu sunt x", pentru Mircea Ivănescu formula este „eu fac cutare lucru pe care l-au mai făcut şi alţii, adică nu chiar toată lumea".

Dacă până acum am prezentat interpretările unor critici privitoare la noile volume publicate de Mircea Ivănescu, *Commentarius perpetuus 2, Interviu transfinit* şi despre *Mircea Ivănescu*, monografia lui Al. Cistelecan, aducem acum în discuţie antologiile apărute în această perioadă şi care cuprind fragmente consistente din opera poetului.

Ion Simuţ, în articolul său „*Un maestru al prozaicului*", vorbeşte despre „proliferarea spectaculoasă a antologiilor (nu mai puţin de cinci)" care constituie „fenomenul cel mai interesant postdecembrist legat de creaţia poetică al lui Mircea Ivănescu"

O primă observaţie, pe care Ion Simuţ o lansează, se referă la faptul că „Mircea Ivănescu e un mare poet fără nici un vers memorabil". Datorită operei sale unitare, omogene, „poemele se uniformizează" şi primesc aceeaşi formă şi structură. Iar simplul fapt de a alege un vers „mai reprezentativ" în detrimentul altuia se transformă într-o operaţie imposibilă. De aceea, Ion Simuţ concluzionează că „Poezia lui Mircea Ivănescu este, în principiu, neantologabilă. Pare că logica internă a actului creaţiei nu ar îngădui selecţia. Teoretic, nu se poate, dar practic, trebuie şi se poate". În aceeaşi ordine de idei, Al. Cistelecan mărturiseşte că s-a confruntat cu aceeaşi încercare în momentul alegerii poeziilor spre a le da forma unei antologii.

Ion Simuţ propune apoi o cronologie a antologiilor apărute din opera lui Mircea Ivănescu. Astfel precizează că de la volumul de debut din 1968 până în 1996 „când propune prima selecţie, tot cu titlul *versuri*, Mircea Ivănescu nu a publicat nici o antologie, dacă nu luăm în seamă traducerile în engleză realizate de Ştefan Stoenescu, în 1983, în *other poems other lines*, la Editura Eminescu"[6].

Între 1968 – 1989 a acumulat un număr de douăsprezece volume de poezii, cu „o rată ritmică de productivitate, egală, netulburată" şi două volume în colaborare (*Amintiri,* unde publică alături de Florin Pucă şi Leonid Dimov, şi *Commentarius perpetuus,* un exemplu de poeme în dialog cu Rodica Braga). În această perioadă „nu şi-a propus luxul nici unui bilanţ, aşa cum şi l-au îngăduit alţi poţi".

Apoi urmează o perioadă 15 ani în care nu a publicat decât două volume proprii, unul de poeme scris în limba engleză, în 1992, „un roman rusesc" în 1994, publicat împreună cu Iustin Panța, şi un volum editat de Radu Vancu şi D. Chioaru, *Aceleaşi versuri* – 2002 , volume greu de găsit datorită „tirajelor confidenţiale". Pentru Ion Simuţ, această perioadă reprezintă de fapt „o criză de creaţie" ce a intervenit în evoluţia lui Mircea Ivănescu.

Urmează apoi o perioadă înfloritoare, din perspectiva lui Ion Simuţ, datorită numărului mare de antologii publicate. Au apărut un număr de 5 antologii: „Dintre cele cinci antologii, patru se prezintă ca selecţii ale autorului, deşi nu se recomandă în mod explicit ca atare. Cu o singură excepţie, ele sunt însoţite de prezentări critice: *versuri*, Editura Eminescu, 1996,

[6] Ion Simuț, *Un maestru al prozaicului*, „România literară", 2004, nr. 5, p. 13

BDD-A21912 © 2014 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:02:12 UTC)

colecţia «Poeţi români contemporani», postfaţă de Ion Bogdan Lefter; *poezii,* Editura Vitruviu, 1997, «Colecţia de poezie românească» fondată de Mircea Ciobanu; *poesii vechi şi nouă*, Editura Minerva, 1999, colecţia «Biblioteca pentru toţi», prefaţă de Eugen Negrici; *Poeme alese,* 1966-1989, Editura Aula, 2003, cu o postfaţă de Alexandru Cistelecan. Cea de-a cincea antologie este rezultatul selecţiei unui critic, prieten de tinereţe al poetului, şi are titlul cel mai lung, adunând într-o singură sintagmă ivănesciană toate combinaţiile: versuri poeme poesii altele aceleaşi vechi nouă, Editura Polirom, 2003, antologie şi prefaţă de Matei Călinescu (volum nominalizat la Premiul Cartea Anului - 2003 de către *România literară*)".

Din perspectiva lui Ion Simuţ „ceea mai cuprinzătoare" antologie este ceea realizată de Editura Aula cu un număr de 270 de poeme: „antologia de la Aula dobândeşte performanţa de a fi cea mai cuprinzătoare de până acum, ajutată la numărul mare de titluri într-un spaţiu tipografic mai restrâns şi de faptul că evită multe din poemele ivănesciene mai ample. Dar selectează versuri din toate volumele, din 1968 până în 1989"[7].

Pentru Ion Simuţ, antologia realizată de Matei Călinescu este alcătuită din 224 de poeme, fiind cea de a treia ca dimensiune, în concursul antologiilor. Matei Călinescu, prieten cu Mircea Ivănescu, „privilegiază frapant prima etapă de creaţie, cea dintre 1968 – 1972", pentru că este perioada dinaintea plecării sale în USA, ca lector. Ceea ce se observă este „componenţa sentimentală" a „cunoaşterii prompte" bazată pe respectul acordat opiniilor cititorului şi „sie însuşi, aşa cum rezultă din primele trei antologii, toate postdecembriste", realizate de Mircea Ivănescu. Astfel realizează o secţiune separată, *mopetiana*, alcătuită din 52 de poeme care îl au în centru pe mopete din volumele *Poeme* şi *Poesii* din 1970.

Cu toate că avem aceste antologii, Ion Simuţ consideră necesară apariţia unei opere complete a lui Mircea Ivănescu pentru că: „Fără o ediţie completă din poezia greu antologabilului Mircea Ivănescu nu se va putea discuta corect despre ea în viitor".

Pentru Claudiu Groza, antologia despre universul liric fascinant al lui Mircea Ivănescu numită - *versuri poeme poezii* - alcătuită de Matei Călinescu, în 2003, la Editura Polirom, Iaşi, constituie motiv pentru o privire corespunzătoare asupra versurilor scrise de Mircea Ivănescu. Consideră că întreaga poezie a lui Mircea Ivănescu are „un cronotop particular", aceasta e grupată de Claudiu Groza în trei categorii. În prima categorie este inclusă poezia «domestică» - „a intimităţii, a contemplaţiei, filtrării şi sublinierii senzaţiilor", care este o poezie introvertită, împletită cu sclipiri ludice. În ceea de a doua categorie include poezia «civilizaţiei» – întrucât secvenţele preluate sunt din mediul urban, „prin clădiri ori odăi bine încălzite, în câte un bufet pitoresc sau pe o stradă nedefinită", unde natura umană e „celebrată". În această secvenţă este inclus şi regnul animal – reprezentat prin pisică. Ceea de a treia categorie se referă la poemele de «dragoste» care „au ca decor aproape întotdeauna un univers hibernal, cu ample zăpezi, cu tremurătoarea flacără a şemineului care provoacă şi alimentează contemplaţia, reverberarea gândului. Culorile, de altfel, în acest tip de poeme, sunt cu predilecţie roşu, chiar sângeriu, ori albastru lăptos al ceţii"[8].

Claudiu Groza consideră că seria „mopetică" produce o schimbare de registru prin abordarea „dominată de voioşie ludică şi de accente bonom – persiflante", care îl au ca protagonist pe „ mopete – un personaj fabulos, aproape urmuzian". Tonul este adesea „ anecdotic", întâmplările obişnuite au un aer de eveniment spectaculos şi jurnalistic, iar tehnica se „devoalează telescopic, hiperbolizant".

Despre poezia lui Mircea Ivănescu, în ansamblu, Claudiu Groza consideră că are o dimensiune livrescă, iar din punct de vedere formal este folosită o variantă a sonetului, unde ritmul interior „este bine marcat şi în poemele cu vers liber".

[7] Ibidem, p. 13
[8] Claudiu Groza, *Cartea fabulosului m.i.,* în „Apostrof", 2004, nr. 3, p. 20

BDD-A21912 © 2014 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:02:12 UTC)

Ceea ce mai dorim să punctăm este aspectul divers al formulelor lirice, propuse de Claudiu Groza. Criticul grupează formulele lirice în trei categorii: poeme în poeme, poeme cu dublu discurs, poeme ample: „De-a lungul timpului, Mircea Ivănescu a folosit diverse formule lirice: poeme în poeme (în amintiri, 1973, scris împreună cu Florin Pucă şi Leonid Dimov) – în care atmosfera e apăsător crepusculară, vag deprimantă [...] poeme cu dublu discurs (un soi de «poeme ambigen», în ciclul *Alte versuri*, 1972) şi poeme ample, mai ales după 1980, în care tenta livrescă – altfel filtrată decât înainte – e din ce în ce mai pronunțată”[9].

Claudiu Groza aduce cuvinte de apreciere efortului depus de Matei Călinescu, a cărui muncă o consideră a fi : „un mirabil şi total gest de prietenie umană şi fraternă”.

Gheorghe Grigurcu se referă la poezia lui Mircea Ivănescu şi face referire la antologia realizată de Matei Călinescu în 2003. Criticul se află în rândul celor care, printre puţinii, au remarcat apariţia versurilor mirceaivănesciene încă de la debutul lor. Recenziile sale evidenţiază aspectul de originalitate pe care versurile l-au produs într-o perioadă în care se consuma un altfel de poezie. Gheorghe Grigurcu se află printre criticii care i-au urmărit poetului îndeaproape traseul liric.

În articolul său, Gheorghe Grigurcu evidenţiază aspectul inovator produs de versurile lui Mircea Ivănescu, încă de la debut, din anii '60, când era „neconsumat” şi era trecut într-o zonă periferică. Gheorghe Grigurcu consideră noutăţile aduse de versurile mirceaivănesciene a se găsi sub un dublu raport: un raport al filiaţiei, realizat prin trecerea de la modelul francez la cel anglo-saxon, şi un raport al viziunii, al intimităţii, realizat ca o adevărată „rebeliune a intimităţii”, în care odaia redevine un mic univers.

Gheorghe Grigurcu vorbeşte despre jocul exterior - interior presărat cu „reverberaţii simbolice”. Interiorul este „o deltă plină de aluviuni” de unde poetul îşi proiectează trăirile pe un „ecran livresc” şi pe un ecran al gesturilor proprii. Cadrul poemelor este domestic, intim şi tinde a se eterniza.

Pentru Gheorghe Grigurcu, Mopete este rezultatul dedublării eului liric. Aduce, astfel, în discuţie aspectul teatralităţii „glumeţ tristă care pune prezenţa în paranteză”, devenind „o teatralitate a absenţei”.

Spaţiul în care se desfăşoară poezia de atmosferă a lui Mircea Ivănescu este unul al ambivalenţei, al medierilor, al intervalelor, spune Gheorghe Grigurcu: „Ne aflăm într-un spaţiu de «dincolo de bine şi de rău», de «frumos» şi «urât», de-o discreţie misterioasă, tensionată, răspântie, de bună seamă, a unor «taine şi mai mari», inomabile. Într-un spaţiu în care, rod cu precădere al ambivalenţei, al interstiţiilor, al medierilor, înfloreşte din plin mirabila energie visătoare a poeziei...”[10].

Un articol sinteză care abordează îndeaproape fenomenul mirceaivănescian în toate aspectele sale punctate până acum de critici, alăturând o viziune proprie, este articolul *Poezia lui Mircea Ivănescu*, publicat de Iulian Boldea în revista *Euphorion*, în 2004. Pe lângă aspectul livresc, abordat de critic, evidenţiem şi alte trăsături precum : continuitatea în poezia mirceaivănesciană, poezia ca joc, poezia de atmosferă, biografismul, narativitatea, dualitatea real- ireal, monologul, monotonia, spaţiul interior, poezia ipotetică.

Ceea ce considerăm esenţial de menţionat este modul în care Iulian Boldea înţelege maniera de a scrie a poetului. Criticul observă nevoia „eului liric de a-şi trasa un loc ideal, un teritoriu protector al ficţiunii, al imaginarului” pentru a da glas propriei voci. Acest teritoriu este unul ficţional, ludic, unde experienţele cotidiene sunt transferate. Poemele lui Mircea Ivănescu se situează în planul posibilului, al probabilului, mai degrabă decât în cel al concretului, unde experienţele cotidiene prind viaţă.

[9] Ibidem, p. 20
[10] Gheorghe Grigurcu, *Poezia lui Mircea Ivănescu*, în „România literară”, 2004, nr. 8, p. 9

BDD-A21912 © 2014 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:02:12 UTC)

Ceea ce subliniază Iulian Boldea ca fiind o caracteristică particulară a versului mirceaivănescian se referă la tonul folosit. Întâmplările cotidiene, alături de scene, parabole sunt transcrise în ton minor de Mircea Ivănescu, uneori ele poartă un ton neutru. Astfel se realizează prezentarea unor întâmplări fără greutate, care devin mai curând absente decât prezente. Din acest motiv, criticul consideră că poetul este un prizonier al limbajului: „Mircea Ivănescu este un poet ce își recunoaște, în fiecare poem, în fiecare vers aproape, condiția sa de prizonier al limbajului, de creator aflat în captivitatea cuvintelor, cărora le percepe, cu luciditate, atât precaritatea ontică, fragilitatea, deficitul existențial, cât și forța de a comunica trăiri dintre cele mai diverse, de a edifica o lume ficțională, cu contururi diafane, cu un relief imponderabil și o esență imaterială”[11].

Realitatea poeziei lui Mircea Ivănescu este aceea de „real-ireal”, prezentându-se a fi un loc banal, comun, obișnuit, în care registrul poetic include jocul, un sentiment „bacovian” al neliniștii, o dimensiune profundă, „barbiană”. Iulian Boldea consideră poezia mirceaivănesciană una de atmosferă: „Poezia sa este una de atmosferă, cu un aer vag teatralizat, și o tonalitate fals epică, s-a spus, ce întreține iluzia verosimilității acestor «scene» în care și eul se află angrenat”[12].

Iulian Boldea mai observă că maniera în care Mircea Ivănescu se comportă cu personajele sale se desfășoară asemenea unui spectacol de teatru, poetul jucând-și rolul precum un regizor: „Autorul se comportă, față de personajele sale, aidoma unui regizor, punând în lumină o gamă diversă de atitudini, de la complicitatea ironică, la mimetismul expresiv, la denunțarea automatismelor și ticurilor livrești ori a unor deformări caricaturale”[13].

Printre personajele mirceaivănesciene un loc aparte, „emblematic” îl ocupă şi Mopete, care reprezintă de fapt „masca unui eu liric ironic și parodic” ce poartă cu sine o valoare axiometrică, notează Iulian Boldea: „În universul anonim și anodin configurat de Mircea Ivănescu, mopete are o valoare axiometrică. Ecoul liric lipsit de consistență ontică, cu o fizionomie parcă nedesăvârșită, cu gesturi neterminate, mopete e o figură prin excelență livrescă, reprezentativ mai ales prin aerul său ironic și prin caracterul său aluziv, schițat sumar, din câteva trăsături evazive”.

Prin folosirea limbajului comun impregnat de ticuri, prin banalitatea lui poetul recuperează biografismul şi narativitatea, notează Iulian Boldea, susținând ideea că poemele lui Mircea Ivănescu sunt monologuri încărcate de monotonie.

Pentru Iulian Boldea, discursul liric mirceaivănescian este alcătuit din convenţii şi din trăire, din text şi din realitate, din timp subiectiv şi timp poetic. Toate acestea sunt de fapt elemente ale procesului intim prin care poetul se află într-o continuă căutare a identităţii proprii: „Poemul întreg nu pare să fie nimic altceva decât o continuă căutare a identităţii proprii, într-un ritm monoton și o viziune interiorizată, întoarsă asupra-și”[14].

Ne-am străduit pe parcursul acestui studiu să evidențiem locul pe care-l ocupă și rolul emulativ pe care-l joacă poezia lui Mircea Ivănescu, pentru a înțelege mai bine unde se încadrează poetul în suita de personalități literare ale vremii, care este locul pe care îl ocupă poetul și eseistul în tabloul revizuit al literaturii anului 2004.

[11] Iulian Boldea, *Poezia lui Mircea Ivănescu*, în „Euphorion”, 2004, nr. 11-12, p. 8
[12] Ibidem, p. 8
[13] Ibidem, p. 20
[14] Ibidem, p. 8

BDD-A21912 © 2014 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:02:12 UTC)